

LO DIA DELS MORTS.

Es precis que per un dia 'ns oblidem dels vius pera dedicarlo als que descansen en la tranquil·tat y etern silenci dels segles.

Cap mes dia es tant apropósit com lo dia dels morts. Per aixó avuy nos descobrim respectuosament devant lo recort sant dels sers mes estimats de la nostra ayma, que retenim en lo pensament, pero que nostra vista no contempla. Avuy lo nostre llabi mormura tristes paraulas dirigidas á aquells sers que nos legaren lo desconsol, partint vers un mon ignorat pera nosaltres.

¡Quants dolos recorts atormentan la nostra imaginació! Lo pare dolorit per la sensible pèrdua de son fill estimat, ayuy anyora aquell bell angelet ab qui cifrava la seva dita; avuy trova de menos aquell preciós nin en quals galdas somrosadas estampaba lo bes puríssim del amor!

Lo fill desconsolat al contemplarse sol sense aquells pares que li donaren la vida derramant la seva sang, esclata en plor al no trovar prop d'ell aquell dollos misatjers que lo guiaban per la espinosa vereda de la vida! No ressonan en sos ohits aquelles veus armoniosas que en la seva infantesa l'adormiren en lo bres de la ignosencia! ¡Ah quin vuit! Si ell pogués tornarlos á la vida!!...

La hermosa y ensisera donzellea plena de dol y de tristesa teixés una corona de sempre viuas pera depositarla en la freda tomba hont descansen los restos de son aymat... ¡Com se desferen sas bellas il·lusions! Tan que l'adoraba! Lo frésteg vent de la mort, se cebá en la flor que ella mes idolatraba de la qual estava próxima á respirar los olorosos perfums! ¡Qué enguniosa va á regar la tomba ab sas llágrimas!!

La inconsolable viuda, com una estrella entre l'immensa foscó del impalpable espay, camina ab pausa, deturant son pas sols pera deixar sortir dels blanchs llabis, lo dolorós sospir que crasant lo éter, l'ayre de la tarde se 'ls emportá vers lo cel, depositantlo en la excelsa mansió de las aymas! Eixa es la seva ofrena! De sospir en sospir camina vers la fossa santa ahont reposa lo cos del que fou son marit!

Lo amich també concorria á donar mostrars de amiat al que en vida ho fou d'ell! També derrama una sentida llágrima demunt las flors que cercan la fossana de aquell ab qui se habian compartit los secrets mes amagats, las fadigas, fins los pensaments mes recóndits!

¡Oh! Sí. Lo mon tot va endolat! Cada societat, cada reunió ó comunitat, trova á faltar algú. Las Bellas Arts no restan de invocar la memoria dels artistas, á qui la decidida dalla

de la mort, caigué sense compassió! La Música sospira entre tristesa dedicant un dollos recort, al que en un temps li donaba vida ab sas armoniosas notas y celebradas composicions que 'l feren immortal! La Poesía gemea condolida al trovar á faltar lo distingit bardo, que ab sa immensa poesia posaba una corona de llorer en lo temple de la gloria! La Musa també eleva sos cants, enaltint la divina inspiració del que en aqueixa esfera cantá la patria, la fé, l'amor, en sublimes versos! La Pintura inclina la enardida pensa, devant los bellissims cuadros, ahont una ma que avans alentaba, sabia trasmitir la vida real y verdadera!

¡Quanta grandesa perduda! ¡Oh amarg desconsol! Qui 'ls pogués donar una vivificant alenada! Pero es imposible, moriren pera viurer eternament entre nosaltres!

LA REDACCIÓ.

BONA MEMORIA.

En breu veurà la llum pública un tomo de poesias castellanias del malhaurat literato En Antoni Llaверia.

Sabent ja nostres lectors que encar que jóve era un talent, creyém que no duptarán del mérit d' ellas, podent ja assegurar un brillant éxit y un bon recort de qui envejosa nos arrancá la Parca.

A LLAVERIA.

Recort viu de la ventura
que 'm donava ta amistat
es ta trista sepultura,
com mon cor plé d' amargura
es niu d' aucells qu' han volat.

¡Pobre amich méu! May mes ja
de ta noble fantasia
l' axam extés volará,
ni en los brots se posará
que lo mon pe 'ls génis cria.

Aixam d' abellas, que triaban
per dar mel la millor flor,
ellas, quan lo génis daban,
de cantar potsé ensenyavan
á los aucells del méu cor.

Avuy, aus desconhortadas
per l' anyoransa y l' esglay,
refilan tristas cantadas;
avuy son tortras paradas
á la branca d' un desmay.

Avuy, ab claror d' estrelles
si del sol ja es tomba 'l mar,
se contan ellas ab ellas
que lo rusch de tas abellas
ja es la pedra d' un fossar.

¡Y may mes! ¡may mes paradas
las veurán damunt cap flor;
sota una llosa tancadas
ni senten ja, pols tornadas,
los cants de l' au del méu cor.

FREDERICH SOLER.

A CLAVÉ.

Morires tú, y morí lo rossinyol
que de cants dolços nostre cor omplia,
y se entristí lo mon quan no sentia
las endolsidas veus del fluviol.

A. M.

¡LO JORN DELS DIFUNTS!

¡Lo mon se vesteix de doll!
Néga 'l sol sa claretat;
la campana 's tira 'l vol;
ressona de pol á pol
la veu de la Eternitat.

Lo Cementiri está plé
d' ánimas angustiosas
que, per los que uu sér volgué,
derráman llanto sens fré
ploran llágrimas copiosas.

Es un déute obligatori
lo rendir als morts tribut;
y ningú hi há que no plori
quan ab un cantic mortuori
la Iglesia pels seus acut.

Compadexéu puig lo plant
ab qu' avuy 'l cor s' anega,
deixéu als que van plorant
per los seus, que en pau estan
y llurs plors sas fosas rega.

Qu' el mon se vesteix de dol
per aquells que ja han finat;
la campana 's tira 'l vol
sentintse de pol á pol
la veu de la Eternitat.

CLIMENT CUSPINERA.

A FORTUNY.

En jorn de dol plora ¡ay! las sevas glórias
la desfallida pátria Catalana
y 'ls mars que 't veu pintats, per enaltirte
los vol fer naturals ab viuas llágrimas.

M. V.

LO DIA DELS MORTS.

Avuy plena de deliri
ben vestida y enflocada,
la gent en massa plegada
invadeix lo cementiri.

Dihuen qu' hi van pels recorts
que guardan dels que vivian...
¡com aixó desmentirian
si poguessin ferho ls' morts!

Per ells no s' ha disposat
en tot un any d' una estona...
¡van treure ahi la corona
que ls' hi van dur l' any passat.

De llavors ves, ni l' nom
de recort; ningú ho veuria!...
Avuy tot, qu' en aquest dia
se veurá... ¡hi acut tothom!

Vanitat... fanfarria sols...
dels vius irrisori orgull...
Grandesàs frente l' despull;
miserias devant la pols!

ROSENDO ARTS Y ARDERIU.

A F. PIROTZINI.

Cada festa que fa 'l Catalanisme
recorda tos escrits:

Cuan se vesteix de dol per los que anyora
recorda al bon amich.

F. M.

L' INMORTALITAT.

Los segles passen y en son cor ostentan
l' esprit que vida y escalfó 'ls donaba,
y una renglera que jamay s' acaba
de noms il·lustres als que som presentan.

¡Mirau! 'ns dihen, cada segle augmentan,
y al mon li parlan d' un esprit sens traba,
que ni l' enveja, ni l' enutx socaba,
ni ls' poderosos per jamay tormentan:

Esprit que sura y en la eterna via
brill hermosissim despedex tot hora,
esprit que móstrans que hi ha un immensdia
ques 'la immortalitat que tant s' adora.....

¡Felis lo qui dels segles en lo llibre
son nom s' hi escriga cuant son cor no vibre!

IGNASI FARRÉ Y CARRIÓ.

A RIALP.

(Entusiasta catalanista.)

Puig que som catalans
nos recordám de tu
d' entre 'ls sols de la Patria
un n' hi ha avuy que no llú
y 'l cel de aqueixa terra
n' está plorós y obscur.

I. R.

¡¡A MORTS!!

¡Ay! com brandan las campanas,
ben tost es nascut lo sol!
¡Ay, com brandan! ¡Ay, com brandan,
entristintne tot l' entorn!
Si ab alegres tochs de festa
avants n' omplian de goig
l' espay, desd' que 'l sol naixia
fins y á tan que n' era post;
de tristura y remembrança
llurs repichs avuy ne son!....
¡Ay, com brandan las campanas!
¡Ay, com brandan ab tristor!....
N' omple 'l cor de melantjia
l' arribada d' aquest jorn;
puig, lo jorn de la tristesa
n' es la diada de 'ls recorts!....

Vers camí del cementiri
s' encamina prest tothom,
per oferí á 'ls que no viuen
lo tribut de llur recort.
Allí, jahten l' etern sommi
las riquezas y els honors,
l' amistat y la guapesa,
las glórias y l' ambició!
L' art, hi plora 'ls seus artistes,
y la sciencia, llurs prohoms,
y la milicia, á los seus héroes;
la premsa, llurs escriptors;
la tribuna, 'ls seus patricis;
la industria, sos fills mes bons;
y la dolsa mare patria,
prou desconhortada, á tots!....

¡Ay, com brandan las campanas,
avuy qu' es lo jorn de 'ls morts!
¡Ay, com brandan ab feresa
removentne mil recorts!
Ans repichs n' eran de festa;
repichs son avuy de doll!
Son repichs que al cor umplenan
de ben trista amargantor.
Mil pregarias pe 'ls que foren,
vers á Deu n' aixeca 'l mon,
y en lo lloch 'hont ells ne jauhen
regna 'l silenci tan sols!....
Respectém aytal silenci!
Pregám per ells en tal jorn!
¡Pau ne tingan los que foren!....
¡Malhaurats! ¡Deu los perdó!

JOAN ARTAU.

A LAS VICTIMAS

de la epidemia de 1870 que peresqueren aconhortant
als afligits.

Cumplint vostra missió en jorns d' amargura,
Vareu cercar la mort atterradora,
Y dant als afligits pler y dolsura,
Tristesa vareu dar al qui us adora.

No mes lo grat recort de la bravura
Que mostrareu, conhorta al qui vos plora;
Y de nostre cor borra la tristura
Lo pensar que molt l' home vos anyora.

¡Oh rassa gegantina, que la vida
Donares per salvá als que perillavan
En dias d' amargura y de tristesa!

Aixeca 'l cap, encar que ets pols humida,
Y ou l' Humanitat:—Aixís acaban
Los héroes de pau y de bonesa!

JOSEPH GARRIGA LLIRÓ.

A RICARDO POCH.

Acérrim de la llengua
que parla nostra pátria,
lo teu cor se desfeya....
avuy ton cor nos falta,
però baix ta memoria
¡AVANT! nos crida l' ánima!

Eduq

LO DIA DELS MORTS.

Ja s'ha fet la castanyada:
ja som al dia dels morts,
y sols son dollos recorts
tot lo de la nit passada.
Y esperant que altra vegada
retorni, no hi ha qui miri
que aquell moment de deliri,
ja convertit en memoria,
precipita nostra historia
pél camí del cementiri.

Com que la costum es lley,
á la lley tothom respecta,
y així ha de ser, puig subjecta
desde 'l sabater al rey.
Seguim, ja que cap remey
hi ha en contra, aquest martiri;
que per mes que algú sospiri
te de fer com tothom fá;
per forsa ó gust te d'aná,
pél camí del cementiri.

Esperanzas y recorts,
misèria, talent, riquesa,
vanitat, goig y bellesa,
venjansa, amistat y amors,
portemho, fent un esforç,
allà hont aixó hem de rendirhi;
portemli perque s'admiri
la pensa ab la realitat
de que va tal mesquindat
pél camí del cementiri.

Y per entre las revoltas
del orgull y la falsia,
s'ou, com á escarni é ironia,
lo trist cant de las absoltas.
Y oblidantne molts y moltes
(que aixó fá que ara m'inspiri),
á altres sèrs lo agut martiri,
van plens d'or y de riquesa,
com los altres de pobresa,
pél camí del cementiri.

En eix camp, que 's diu sagrat,
de galas per tot se'n troban,
que quantas mes son, mes proban
lo que 'l mort serà plorat.
Negra creu s'alsa al costat
hont hi veu 'l que s'ho miri
la llàgrima á un martiri
que molts no entenen, que hi van
uns rihent y altres plorant,
pél camí del cementiri.

Reys, ministres, personatjes
de sanch blava, talents grans,
artistas, banquers, tirans,
nobles del mes vell llinatge,
guerreros de fer coratje;
en fi, tot aquell que 's miri
sobre 'ls altres y 'l deliri
lo fassi creure inviolable,
va com lo mes miserable
pél camí del cementiri.

Que ja oblidant las dissorts
d'eixa vida tan somesa
per lo dol, entre riquesa,
com sentint goig entre 'ls plors,
no es sols lo dia dels Morts
lo qui 'ns te de dar martiri,
que 'l positiu del deliri
es que desde que naixém,
tots caminem, caminem,
pél camí del cementiri.

SIMON ALSINA Y CLÓS.

AL EMINENT ESCRIPTOR EN NARCIS SERRA.

(Improvisació.)

Visqué trist y desvalgut
lo pobre escriptor qu' un dia
va mostrá á la Pàtria mia
son talent y geni agut.
Huy que 'l trovador, retut,
front sa venerada llosa,
ab ànima neguitosa
á un torment crudel s'entrega,
flecta 'ls genolls, per ell prega
y li diu: «En pau reposa!»

ENRICH FRANCO.

EN LA TOMBA D' UN AMICH.

Es tant, amich del cor, lo que t'aymaba
que desde que per sempre 'm vas deixar,
voldria ser xipré perque en ta tomba
respecte inspiraria y majestat.

Voldria se' un insecte de 'ls que 't corcàn,
perque, de venerarte jo 'l primer,
faria que los cuchs te respectessin
é intactes ne deixes sin lo cos téus.

Voldria serne flor, serne rosella
y naixer jo en ta tomba pobre flor,
y així al secarme 'l sol de la tristesa
mas fullas s'enduria lo dolor.

JOAN MOLAS CASAS.

LA DIADA DELS MORTS.

Repareu est dia un xich
tota tomba de difunts,
veuréu van á parar junts
el sabi, el pobre y el rich;
puig creyehó com vos dich
qu' es una gran veritat,
qu' en eix mon atrotinat
no si veu mes que tragedia:
¡tot lo del mon es comedia
y sols la mort realitat!

JOSEPH O. MOLGOSA.

DAMUNT D' UNA TOMBA.

Quan lo cel plora
á poch á poch,
resta la terra
presa pel llot;
mes no, que ab força
lo llach gromoll
arreu s'emporta
si plora molt.

Aixó nos prova
que la tristor,
llàgrimas pocas
la fan major;

Essent com fora
fangosa pols,
prest mustigada
plorant á doll.

FRANCISCO CLARASSÓ.

A EN FELIP DE SALETA.

Ab tan d'acert vas pulsar
Ta lira, fent cants de mel,
Que fins Deu se'n va preñar:
De la terra 't va llevar
Per atmirarte en lo cel.

JOAQUIM COMABELLA.

A GALVETE.

Altre mort estém plorant,
que á Madrit ha causat dol,
es Galvete qu' ha espirat,
deixant un vuit en lo mon;
puig que ya tant popular
se feu sent gran escritor,
que avuy ploran sos companys
exclamant ¡Deu lo perdó!

ABELARDO COMA.

COMPARANSA.

En rich jardí una flor
naix tendre y 's torná florida
—Aixó es la vida.

Temps passa y 's torná marcida,
quan prest ve la tardor
—Aixó es la mort.

NICASI NAVARRA.

A MON PARE.

Si fosses com nau sens aygua
encallada en eix fossar
per arrancarte faria
de mas llàgrimas un mar.

JOSEPH CAMPAMÀ.

Á PADRÓ.

Jau aquí ¡oh! artista honrat
que de Catalunya ets gloria:
vivint en cada memoria
logras la immortalitat.

JOSEPH CAMPDERRÓS.

UNA VEU D' ULTRA-TOMBA.

—Fadigat pelegrí! Ser que la terra
Seguintne vas ab insegura planta;
Lo pés del vici de ton cos desterra,
Y de jenolls, vers eixa fossa santa
Cau sanglotant, puig que pols vil soterra!

Depósa ton orgull, enveja y gloria,
Que 's un somni no més, la falsa vida:
Recull tot lo passat en ta memoria,
Y deix caure una llàgrima entristida
Dins aqueix fons que tancarà ta historia!

Lo mon, es un moment!... Ventada fera
Que passa d'improvist, y tot ho arrenca!
Es un segon la ditxa fal-laguerà...!
Es la vida no més, prim fil que 's trenca
Al débil buf de brisa joganera!

Tot es res, ¡oh mortal! Ve ho deus compendra!
En mi la prova tens, del mon soch lliurer....
Soch un misteri que no pots entendre!...
¡Oh débil ser! Sols comensém á viurer
Quan nostre cos s'ha convertit en cendra!!

VICENS BARUTA Y VALLS.

RECORT.

La humanitat va engalanant las tombas
ab flors que prompte quedarán marcidas
al baf dels llochs mortuoris enteladas
llunyas del tronch 'hont váren naixe un dia
com váren naixer los que avuy se esclauhen
dins las fossanas, com las flors marcintse.

Plorem, nosaltres, sobre inerts cadávres,
com plora l'auba sobre flors cullidas,
mostrant aixís los grats recorts que encare
te d'ans que juntas en sos tronchs florían
com ¡ay! florí en ma terra benhaurada
munió de Génis que al recort no 's ficsan.

Descansa tú, lo brau guerrier, que noble
per ta pàtria, lluytant d'ares la vida.
Descansa, oh poeta, ja que avuy cubreixen
tas ossamentas la corcada lira
que de sos cants s'ou lo resó en ta pàtria
y l'eco lla de 'n lla 'ls immortalisa.

Reposa, artista, y á ton llapis mulla
ab llàgrimas que ab éll lo recort pintan.
Reposa, oh filosof, veient mes certas
tas máximas aquí com se realisan
Cendras y pols tornant nostras flaquesas
cendras y pols que 'l vent pél mon regira.

Descansau los amichs que un temps gosávau
confessantme secrets de pena y ditxa
y aixamplantme lo cor al desahogo
dels secrets meus que ningú mes sabia.
Reposa, oh Parentesch de mon llinatge,
de tú per vinch y no mon cor t'oblida.

Descansa, obrer, ja en ta missió cumplerta,
prestant treballs que ja tos fills imitan;
y tú, Opulent, de la igualtat convénset,
ja que del Miser en la farsa vida
volan las cendras, y ab las d'ell se juntan
també las teuas igualant sa estima.

Y tu amor meua també en pau reposa
ja que 'l repós vares robá á mas ditxas
dantme la fel de la amargant tristura
mes ¡ay! quan l'hora ja arribada 'm sia
la Mort no 's juntará las nostras cendras
tal com juntá nostres amors la Vida.

JOSEPH VERDÚ Y FELIU.

EPITAFIS.

Aquí jau per gran desgracia
lo progrés catalanista,
mes lo Geni va á la pista
del culpable de sa mort,
y no está molt lluny lo dia
segons lo Geni trevalla,
d' arrancarli la mortalla
per darli vida y mes sort.

SALVADOR CORT.

Descansen aquí 'ls fanals
que van fé al carré de En Roig
per las firas, quan se creyan
guanyá el premi ab son *bunyol*

JOAN ARTAU.

Aquí descansa en Milà!
Aquet son destino era:
treballán en la pedrera
una pedra 'l vá matá.

Saludeulo tots jermans
que tot aixó ya ho preveya
era home, que sempre deya
del trevall surt lo descans.

JAUME VIRGILI.

Pensá ab la mort tan importa
des que la vida comensa;
mes cuan un menos hi pensa,
ella vé y truca la porta.

Ma voluntat aixó exhorta
fentvos eixa reflexió;
no' ns valdrá dir «no vuy no;
no es hora encare no' m xoca»
puig si la campana toca
ni escusa val ni rahó.

M. VILOMARA. Y M.

Dins aquí un alcalde hi há
progresista de... costums;
vá morir, porque 'ls *consums*
volia á torná posá.
y *consumintse* aburrit
com hauria desitjat
véurer son plan *consumat*,
ell va morir *consumit*.

JAUME PIQUET.

Jau aquí Rosa Picollas
d' un tip de riure enterrada
de buscarli una vegada
un home, las pessigollas.

M. NAVARRO.

Dessota eixa llosa jau
de l' Ajuntament la Pau.

TOSSINAIRE.

Aquí lo doctó. Ayguadé
lo final *Judici* espera
perque d' una borrarera
lo seu *judici* 's fongué.

A. PALLARDÓ.

Jauhen dintre de mon pit.
molts mils deutes en oblit.

AUGUST BUSQUETS.

«Descansa baix esta fosa,
un que may va treballar.»
¡Com no te que *descansar*
si jamay feu altra cosa!

P. FAYOS.

La vritat jau á n' aquí
que avans de neixe, morí.

Descansa sota eixa fosa,
un marmolista que ahir
un' hora avans de morir
se feu éll mateix la llosa.

M. MESTRES.

Jau per una eternitat
lo campaner Pere Córts
que va morí esmunyecat
de tocarne tant á morts.

BOIXOMPIFAIG.

Un pobre home jau aquí
no mes perquè va morí.

PERICO MATALASSÉ.

Se deixá de respirar
un que l' alé 's contenia
puig lo pobre no sabia
resultats que l'hi va dar:
pero durant sa agonía
va dir que no hi tornaria.

ALTRES.

Baix eixa frondosa col
hi descansa un fasolet
que sols va morir ¡pobret!
de no veure may lo sol.

J. VENTURA Y A.

Aquí jau En Baltasar
no morí,..... se va matar.

J. JULIÀ Y VENTURA.

Comensém á fer la caixa
y després una corona.
—¿Per qui es?—Per Barcelona
que sos fondos van de baixa.

CLAUDI OMARCH.

Descansa aquí un abogát;
morí de di una vritat.

LA BOJA.

Jau aquí un mestre d' escola,
que de badallar ha mort....!
siga la terra *lleugera*,
com ell á la terra ho fou.

Sota eixa llosa descansa
una nena de quinze anys,
¡no l' hi digueu, qu' es hermosa,
sino 's tornaria á alsá!

ENRICH XARAU.

En eixa tomba que los cuhs esperan
devorarte y tornarte quasi á res
en eixa tomba creu ¡oh dona ingrata!
ton orgull tornarà un *cabús de fems*.

TROMPET DE REUS.

Aquí jau en Roca Fort
sens neixer no hauria mort.

M. CHARRIERA.

Derrota d' eixa corona
y dessobre eix pedestal
jau lo *gust* de Barcelona
de quan fa la festa anyal.

Llorers tenia per vendre
un que 's morí no venent
com no pogué comprá nínxo
descansa sobre 'ls llorers.

SALVADOR MIR.

Reposa sobre eixa tomba
lo fulano Joan Salom
que un dia veyent sa sombra
s' espantá y morí de por

JOAQUIN M.ª PARCET.

Aquí jau un premiat
poeta catalanista
que de tant qu' ha barrinat
ha perdut lo mon de vista.

BALDIRI. BLANCH.

Tip ja de tanta disort
lo sentit comú s' ha mort

Aquí jau sota eixa llosa
la *imparcial* *parcialitat*
perque 'ns feya molta nosa.

C. PREGUNTALI.

A treure morts per tot arreu anaba
lo banyut que aquí jau que era molt sort,
y quan á sa mullé algú preguntaba
quin ofici tenia, contestaba
—Fou d' aquells que carrégan ab lo mort.

DOS PARAYGUAS FORADATS.

CARTA DE UN MORT A UN VIU.

Calderas del felis Pere Botero
Trenta del mes d' Octubre; amich carísim,
Avuy que no he ballat tan lo bolero,

Rep d' aqueix condemnat l' amor finíssim
Que ab sa ploma de foch avuy te mostra
Que de parlarte á tú está contentíssim.

Aquí sempre es istiu, així ho demostra
Lo ferro ardent que 'm fa ballá 'l *fandango*
D' un modo virolent que al cos nos postra.

De fret no 'n tenim may, y 't dich *borrango*
Que tot ne son tiberis y gatsàra;
Desd' lo rey al mes pobre volta l' *Tango*.
Mentres tions de foch rotllan sa cara.

UN DEMONIET.

EN LO FOSSAR.

Van saber los morts un dia
las cuestiones de Ajuntament
y com que *hasta als morts fa riure*,
y com que hi ha morts distrets
hasta tractaren de alsarse
perque fa alsá 'ls morts mes frets
lo sentirne certs *discursos* (?)
de los concejals aquells
que volen que 'l despert Comas
carregui ab lo mort del fet,
al moment s' alsá un y parla
y diu—Voldria saber
perque 'ls concejals disputan
ab tant calor contra un d' ells
y diu altre—Perque 'ls canta
la vritat y ja sabeu
que cantant las veritats...

Y un abogát diu:—No es cert.
¿Qué no es cert?—diu qui parlaba
y mes de cent diuhén prest
¿Veus qu' es abogát?—No 'l creguis.
—Creulo—diuhén altres cent,
y per fora de disputas
surten del nínxo al moment
per anar *deu ó dotse horas*
á sentir l' Ajuntament
que per disputar no menja
ni s' atipa may de res
perque prou *atipan* sempre
aquells acoloraments.
Y al moment que tots anaban
á escoltar si era ben cert
que allí molts *morts* se retreyan,
per fe 'ls quedá malament
s' alsá un mort de molt poch dias.
y 'ls diu serio:—No hi aneu
perque ó sinó En Fontrodona
com si fosseu estrangers
que no poguesseu estarne
de vostra casa al corrent
vos dirá *atacant* (?) á En Comas
que ell es causa que deixeu
vostras tareas per oure
las cuestiones de Ajuntament
y si llavors murmuráveu
com reprobant son *acert*
s' alsará 'l célebre Arcalde
y veyent que 'us subbleveu
vos dirá que hos fará treure
sino calleu al moment
perque aixis la *lley* ho mana
y ells volen *cumpli la lley*—
Quedan tristos y alguns diuhén
—Allavors donchs com sabréu
tot lo que 'ls ha dit En Comas
y lo que han respost tots ells?
Y diu l' altre:—No hos espanti
que tot ho podreu saber
quig com que *no fallan cuartos*
podreu llegí en un papé
l' *acta* d' aquella comedia
que sembla la de Falset
perque farán imprimirla
y ho farán ab bon papé
ja que fins avuy encara
no han fet un *papé* excelent.

GESTUS.

Secretaria: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA.

Barcelona: Estampa de Pere Casanovas y C.^a Riera Alta. 11.